หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ชาติไทยเป็นชาติเก่าแก่ที่มีประวัติความเป็นมาอันยาวนานชาติหนึ่ง ในแถบคาบสมุทรอินโดจีน ทวีปเอเชีย นับตั้งแต่ศตวรรษที่ 13 เป็นต้นมา ถ้ามองดูจากทำเลที่ตั้งแล้วจะพบว่า อินแดนที่ไทยได้ตั้งเป็นปึกแผ่นอยู่นั้น ตั้งอยู่กึ่งกลางระหว่างอารยธรรมอันยิ่งใหญ่ของ 2 ประเทศคือ จีนกับอินเดีย ซึ่งเราสามารถศึกษาความเป็นมาของชาติไทยได้โดยละเอียดจากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ทั้งที่เป็นพงศาวดาร และวัตถุ

อย่างไรก็ดี หลักฐานทางประวัติศาสตร์ได้ยืนยันว่าชนชาติไทยนั้นมีแบบอย่างวัฒนธรรมของตนมาตั้งแต่ดั้งเดิม ก่อนที่จะรับเอาอารยธรรมของอินเดียและชาติอื่น ๆ อาทิเช่น การปลูกข้าวนาดำ โดยการกักน้ำไว้ การต่อสู้ป้องกันตัว โดยการใช้กระบี่กระบอง และศิลปมวยไทย ความเชื่อในเรื่องภูติผีวิญญาณ ซึ่งรูปแบบของวัฒนธรรมดังที่กล่าวมานี้ กินเวลาไม่น้อยและก็ได้หล่อหลอมวัฒนธรรมไทยออกมาในรูปแบบที่กลมกลืนกับวัฒนธรรมของชาติอื่นได้ดี และด้วยลักษณะของความกลมกลืนอันนี้เองที่ทำให้ชนชาติไทยมีเอกลักษณ์อยู่ได้ทุกวันนี้โดยไม่ตกเป็นอาณานิคมของชนชาติอื่นที่มั่นคงและแข็งแรงกว่า[1]

วัฒนธรรมถือได้ว่าเป็นมรดกทางสังคมของพฤติกรรมของมนุษย์ที่ได้สั่งสมไว้แต่อดีต และได้ตกทอดสืบต่อกันมาเป็นทอด ๆ หลายชั่วอายุคน แต่สภาพของสังคมในปัจจุบันกำลังอยู่ใน

---

[1] คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน <u>แนวนโยบายวัฒนธรรม</u> (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรมการศาสนา), ม.ป.ป. หน้า 7.

ระยะเปลี่ยนแปลง โดยมีสาเหตุมาจากการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม ซึ่ง ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช ได้กล่าวถึงลักษณะของสังคมไทยเอาไว้ว่า "สังคมไทยนั้นมีลักษณะที่สับสนขาดความอยู่ตัว คือมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างไม่หยุดยั้ง สังคมไทยเปรียบเสมือนเรือที่กำลังอยู่บนกระแสน้ำอันเชี่ยวกราก"[1] และนอกจากนั้นการไหลบ่าของวัฒนธรรมตะวันตกทั้งทางด้านศิลปะการศึกษาและวิทยาศาสตร์ ทำให้มีผลกระทบกระเทือนอย่างยิ่งต่อคนไทย และวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านทัศนคติ ความคิดและค่านิยม[2]

ด้วยเหตุนี้เอง รัฐจึงได้วางแนวนโยบายทางด้านวัฒนธรรมแห่งชาติขึ้นเพื่อมุ่งอนุรักษ์ส่งเสริม เผยแพร่ ฟื้นฟู ปลูกฝังและจรรโลงวัฒนธรรมของชนชาติไทยให้คงอยู่สืบไป

การศึกษาถือเป็นเครื่องมือสำคัญอันดับหนึ่งในการพัฒนาประเทศ ไม่ว่าจะในด้านเศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง สังคม และวัฒนธรรม จากวัตถุประสงค์และแนวนโยบายของรัฐบาลดังกล่าวนั้นเอง การผลิตครูในฐานะเป็นหน่วยงานหนึ่งในระบบการศึกษา ซึ่งจัดเป็นสถาบันในระดับอุดมศึกษาในท้องถิ่น โดยมีหน้าที่และบทบาทในทางการสอน การผลิตครู การวิจัย การบริการสังคม และการถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรมของชาติ ความที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา 5 พระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พ.ศ. 2518[3]

---

[1] นวลศิริ เปาโรหิตย์ และคณะ, <u>จิตวิทยาพัฒนาการ</u> พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ ม.รามคำแหง), 2518 หน้า 197.

[2] ชนิดา วัยวุฒิเกียรติ, "การทดสอบการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมของท้องถิ่นแก่เด็กวัยรุ่นใน จ.เชียงใหม่ ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มศา.ประสานมิตร 2524, หน้า 2.

[3] พระราชบัญญัติวิทยาลัยครู พ.ศ. 2518 <u>ราชกิจจานุเบกษา</u> เล่มที่ 92 ตอนที่ 48 (27 กุมภาพันธ์ 2518) หน้า 24.

กรมการฝึกหัดครู ได้ตระหนักถึงความสำคัญในบทบาทและภารกิจดังกล่าวเป็นอย่างดี และเพื่อให้บทบาททางด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมนี้เป็นบทบาทและหน้าที่อย่างแท้จริง พร้อมทั้งมีผลในเชิงปฏิบัติ มีโยบทบาทแฝงดังที่กล่าวกัน และเพื่อเป็นการตอบสนองนโยบายของรัฐบาล กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ และเพื่อให้ทันกับสภาพความเปลี่ยนแปลงของสังคมดังที่กล่าวมาแล้ว กรมการฝึกหัดครูจึงได้กำหนดให้จัดตั้งศูนย์วัฒนธรรมขึ้นในวิทยาลัยครู เพื่อทำหน้าที่ประสานงาน ส่งเสริม เผยแพร่ ฟื้นฟู ปลูกฝัง และจรรโลงไว้ซึ่งวัฒนธรรมของชาติ โดยมุ่งเน้นที่การศึกษาค้นคว้า วิจัย บริการ และฝึกอบรม ฯลฯ และได้กำหนดให้จัดตั้งหอวัฒนธรรมท้องถิ่นขึ้นในวิทยาลัยครูด้วย[1]

สังคมไทยเป็นสังคมใหญ่ ซึ่งมีความแผ่นแน่นในทางสังคมมาช้านาน มีวัฒนธรรมหลักของชาติอันเป็นเครื่องแสดงถึงเอกลักษณ์ของชาติมาแต่ไบราณ แต่เนื่องจากระบบของสังคมซึ่งสังคมใหญ่นั้นจะประกอบไปด้วยสังคมย่อย ๆ อีกหลายสังคม ในแต่ละสังคมย่อยนั้น ๆ ก็จะมีวัฒนธรรมย่อย ๆ สำหรับยึดถือปฏิบัติกันในหมู่พวกเดียวกันอีก แต่ในขณะเดียวกันก็จะยึดถือกฎระเบียบของสังคมใหญ่เป็นหลักในการปฏิบัติอยู่ด้วย ซึ่งวัฒนธรรมย่อย ๆ ของสังคมย่อยนั้นได้แก่ ภาษาถิ่น ประเพณี การละเล่น ความเชื่อเหล่านี้เป็นต้น และในทางสังคมวิทยาเรียกวัฒนธรรมเฉพาะกลุ่มเหล่านี้ว่า "วัฒนธรรมย่อย" (Subculture) ซึ่งอานนท์ อาภาภิรม ได้จำแนกวัฒนธรรมย่อยเหล่านี้ออกเป็น วัฒนธรรมย่อยทางเชื้อชาติ เช่น วัฒนธรรมของชาวมาลายู วัฒนธรรมย่อยตามเกณฑ์ของอายุ เช่น วัฒนธรรมวัยรุ่น วัฒนธรรมย่อยเชิงอาชีพ เช่น นักร้อง แพทย์ ครู เหล่านี้เป็นต้น ซึ่งต่างก็มีวิถีชีวิตตามแบบฉบับของตน และวัฒนธรรมย่อยตามท้องถิ่น เช่น วัฒนธรรมของภาคต่าง ๆ ซึ่งแต่ละภาคก็มี ภาษา

---

[1] ฝ่ายประชาสัมพันธ์ ส.น.ง. เลขานุการกรม, "วิทยาลัยครูในแผนพัฒนาระยะที่ 5" ยี่สิบเจ็ดปีการสถาปนากรมการฝึกหัดครู (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เม็กทราย) 2524, หน้า 13.

ถูก ประเพณี และการละเล่นแตกต่างกันออกไป [1]

วัฒนธรรมภาคใต้ ถือได้ว่าเป็นวัฒนธรรมตามท้องถิ่น วัดได้ว่าเป็นเขตหนึ่งของวัฒนธรรมซึ่งมีลักษณะพิเศษของตนเองหลายประการ จนทำให้มีความแตกต่างไปจากวัฒนธรรมของไทยในภาคอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด ซึ่งความพิเศษทางวัฒนธรรมนั้นมีสาเหตุมาจากปัจจัยหลายประการ เริ่มตั้งแต่ปัจจัยทางธรรมชาติที่เป็นแหลมยื่นลงไปในมหาสมุทร ภูมิประเทศเป็นป่าไม้และสวนยางมีทิวเขาขนานไปกับแผ่นดินที่ยื่นลงไปในมหาสมุทร ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นตัวจำกัดความเจริญเติบโตของแบบแผนทางวัฒนธรรมบางประการ นอกจากนี้ยังมีปัจจัยทางด้านเชื้อชาติและความสัมพันธ์กันภายในสังคม สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ได้ช่วยกันเสริมสร้างลักษณะพิเศษของวัฒนธรรมภาคใต้ให้มีลักษณะเด่นชัดมาตั้งแต่อดีต วัฒนธรรมในเขตภาคใต้นั้นเมื่อรวบรวมแล้วปรากฏว่ามีสิ่งที่น่าสนใจมากมาย ซึ่งวัฒนธรรมต่าง ๆ ดังกล่าวนั้นเป็นมรดกตกทอดกันมาแต่โบราณ แต่ในปัจจุบันวิทยาการและเทคโนโลยีเจริญก้าวหน้า การคมนาคมสะดวกรวดเร็ว ทำให้วัฒนธรรมตะวันตกแพร่เข้ามาสู่ภาคใต้อย่างรวดเร็วทำให้ดินแดนที่เคยสงบด้วยวัฒนธรรมอันดีงามมาแต่อดีตค่อย ๆ จางหายไปจากสำนึกของคนในท้องถิ่น เปลี่ยนแปลงเป็นความทันสมัย สมุกสนานในลักษณะที่รวดเร็วขาดความละเมียดละไม ดังนั้นวิทยาลัยครูในฐานะที่เป็นสถาบันอุดมศึกษาของท้องถิ่น จึงเป็นแหล่งสำคัญที่จะดำเนินบทบาทของตนอย่างไรจึงจะทำให้วัฒนธรรมนั้นคงอยู่ ไม่เลือนลายไป ซึ่งถ้าเราจะจัดวัฒนธรรมของภาคใต้ออกเป็น 5 สาขา ตามหลักสากลแล้วพอจะแบ่งออกได้ดังนี้

1. สาขาภาษาและศิลปะ อันได้แก่
   1.1 ภาษาอันเป็นสำเนียงของชาวปักษ์ใต้พร้อมความหมาย
   1.2 สำนวนภาษาของชาวปักษ์ใต้
   1.3 วรรณกรรมบุคคล และวรรณกรรมพื้นบ้านภาคใต้ เช่น วรรณกรรมเรื่องพระสุธนกับนางมโนห์รา

---

[1] อานนท์ อาภาภิรม, สังคมวัฒนธรรมและประเพณีไทย (กรุงเทพฯ: แพร่พิทยา) 2519, หน้า 102–103.

1.4 นิทานพื้นบ้าน เช่น เรื่องศาลเจ้าแม่ลิมกอเนี๊ยะ

1.5 เพลงพื้นบ้าน เช่น เพลงบอก ลิเกป่า

2. สาขามนุษยศาสตร์ ได้แก่

2.1 ประเพณีต่าง ๆ เช่น ประเพณีชักพระของชาวนครศรีธรรมราช

2.2 โบราณสถานวัตถุต่าง ๆ เช่น พระธาตุไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี พระบรมธาตุเมืองศรีธรรมราช

2.3 บุคคลสำคัญในเขตภาคใต้ เช่น ท้าวเทพสตรีกับท้าวศรีสุนทร ของเมืองถลาง พระยาสุรินทรฤาชัย ของเมืองเพชรบุรี

3. สาขากีฬาและนันทนาการ ได้แก่

การละเล่นสิละ การแข่งเรือกอและการเล่นสะบ้า

4. สาขาช่างฝีมือ ได้แก่

การทำบายศรี การทำเครื่องถม เครื่องเงิน การแกะสลักหยวก

5. สาขาคหกรรมศิลป์ ได้แก่

แกงเหลือง แกงไตปลา ขนมหม้อแกง น้ำบูดู ข้าวยำ เป็นต้น

ฉะนั้น ในการศึกษาเกี่ยวกับบทบาทของวิทยาลัยครูในเขตภาคใต้ที่มีต่อการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของท้องถิ่นครั้งนี้ จะทำให้เราได้ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการดำเนินบทบาทของวิทยาลัยครูในด้านนี้อย่างไร และมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้เพื่อเป็นเครื่องประเมินหรือสำรวจข้อมูลถึงปัญหา ข้อจำกัด ความไม่สอดคล้องและอุปสรรคต่าง ๆ ที่มีอยู่ เพื่อให้การสนับสนุนหรือปรับปรุงแก้ไขได้ถูกทิศทางนั่นเอง และเพื่อผลอันสูงสุดก็คือการคงอยู่ซึ่งศิลปวัฒนธรรมที่ดีงามอันเป็นสิ่งเชิดหน้าชูตาของท้องถิ่น และศักดิ์ศรีแห่งความเป็นไทยในภาคใต้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาบทบาทการทำนุบำรุงส่งเสริมวัฒนธรรมของชาติของวิทยาลัยครู

ในเขตภาคใต้

2. เพื่อศึกษาถึงวิธีดำเนินงานการส่งเสริมทำนุบำรุงวัฒนธรรมท้องถิ่นในเขตที่วิทยาลัยแต่ละแห่งรับผิดชอบ

3. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในด้านการดำเนินการทำนุบำรุง ส่งเสริม รักษาวัฒนธรรมท้องถิ่นของวิทยาลัยครูในเขตภาคใต้

4. เพื่อเสนอแนะแนวทางในการทำนุบำรุงวัฒนธรรมในเขตภาคใต้

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ จะศึกษาถึงบทบาท หน้าที่และการดำเนินงานของวิทยาลัยครูในเขตภาคใต้ ในด้านการทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ ได้แก่ วิทยาลัยครูนครปฐม วิทยาลัยครูพิบูลบ้านจอมบึง วิทยาลัยครูกาญจนบุรี วิทยาลัยครูเพชรบุรี วิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช วิทยาลัยครูสงขลา วิทยาลัยครูภูเก็ต และวิทยาลัยครูยะลา โดยใช้การเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม และการสัมภาษณ์จากบุคคล 3 กลุ่มด้วยกัน คือ กลุ่มผู้บริหาร กลุ่มอาจารย์ผู้สอน และกลุ่มคณะกรรมการประจำศูนย์วัฒนธรรม

นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

1. บทบาท หมายถึง รูปแบบของพฤติกรรมที่แสดงออกมาตามอำนาจหน้าที่ที่สถาบันได้รับ สถาบันหนึ่งอาจมีหลายบทบาทได้ และการดำเนินบทบาทนั้นสามารถที่จะสังเกตและวัดพฤติกรรมออกมาเป็นปริมาณงาน และสามารถนำเอามาประเมินผลได้

2. อาจารย์ผู้สอน หมายถึง ข้าราชการครูที่ทำหน้าที่สอน วิจัย บริการทางวิชาการแก่ชุมชน ซึ่งประจำอยู่ในวิทยาลัยครูแต่ละแห่ง

3. ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ที่ทำหน้าที่บริหาร ควบคุม ดูแลการดำเนินงานของวิทยาลัย ได้แก่ อธิการ รองอธิการ หัวหน้าคณะวิชา

4. คณะกรรมการประจำศูนย์วัฒนธรรม หมายถึง อาจารย์ที่ทำหน้าที่ในการ

บริหารและดำเนินงานภายในศูนย์วัฒนธรรมที่ตั้งอยู่ในวิทยาลัยครูแต่ละแห่ง

5. การทำนุบำรุง หมายถึง การเก็บรักษาให้คงอยู่สืบไป และรวมถึงการวิวัฒนาการให้ดีขึ้นด้วย

6. วัฒนธรรม หมายถึง สิ่งที่ดีงามเป็นมรดกทางสังคมของไทยที่ควรรักษาไว้ให้คงอยู่สืบไป

7. วิทยาลัยครูในเขตภาคใต้ หมายถึง วิทยาลัยครูที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ทางทิศใต้ของกรุงเทพมหานครลงไป ซึ่งได้แก่ วิทยาลัยครูนครปฐม วิทยาลัยครูกาญจนบุรี วิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง วิทยาลัยครูเพชรบุรี วิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช วิทยาลัยครูสงขลา วิทยาลัยครูภูเก็ต และวิทยาลัยครูยะลา

ขั้นตอนและวิธีการดำเนินการวิจัย

เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ การวิจัยครั้งนี้จึงได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ให้บริหาร อาจารย์ และคณะกรรมการศูนย์วัฒนธรรมในวิทยาลัยครูทั้ง 9 แห่ง คือ วิทยาลัยครูนครปฐม วิทยาลัยครูกาญจนบุรี วิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง วิทยาลัยครูเพชรบุรี วิทยาลัยครูสุราษฎร์ธานี วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช วิทยาลัยครูสงขลา วิทยาลัยครูภูเก็ต และวิทยาลัยครูยะลา โดยใช้วิธีการดังนี้

1.1 กลุ่มผู้บริหารทางด้านวิชาการของวิทยาลัยครูแต่ละแห่งตั้งแต่ระดับหัวหน้าคณะวิชาขึ้นไป ได้แก่ หัวหน้าคณะวิชาครุศาสตร์ หัวหน้าคณะวิชาวิทยาศาสตร์ หัวหน้าคณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ รองอธิการฝ่ายกิจการนักศึกษา รองอธิการฝ่ายบริหาร และรองอธิการฝ่ายวิชาการ โดยใช้ประชากรทั้งหมด รวมจำนวน 54 คน

1.2 กลุ่มอาจารย์ผู้สอน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น(Stratified Random Sampling) โดยยึดเอาตามวิชาที่สอนซึ่งตรงกับวัฒนธรรมทั้ง 5 สาขา คือ สาขามนุษยศาสตร์ สาขาศิลปะ สาขาการช่างฝีมือ สาขาคหกรรมศาสตร์ สาขากีฬาและนันทนาการ โดยสุ่มเอาสาขาละ 3 คน รวมจำนวนทั้งหมด 135 คน

1.3 กลุ่มคณะกรรมการประจำศูนย์วัฒนธรรมที่ตั้งอยู่ในวิทยาลัยครูแต่ละแห่ง ตั้งแต่ระดับหัวหน้าฝ่ายขึ้นไป ได้แก่ หัวหน้าฝ่ายวิจัยและพัฒนาวัฒนธรรม หัวหน้าฝ่ายวัฒนธรรมสัมพันธ์

หัวหน้าฝ่ายฝึกอบรม หัวหน้าฝ่ายหอวัฒนธรรม หัวหน้าฝ่ายส่งเสริมและเผยแพร่วัฒนธรรม เลขานุการศูนย์วัฒนธรรม รองประธานศูนย์วัฒนธรรม และประธานศูนย์วัฒนธรรม โดยใช้ประชากรทั้งหมด รวมจำนวน 72 คน

จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม รวมประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ทั้งสิ้น จำนวน 261 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เชี่ยวชาญทางด้านวัฒนธรรม โดยได้สร้างเครื่องมือเป็น 2 ชนิด คือ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์

2.1 แบบสอบถาม มีทั้งหมด 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นความคิดเห็นในด้านลักษณะงานและวิธีดำเนินงานเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรม

ตอนที่ 3 เป็นความคิดเห็นในการจัดกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรม

ตอนที่ 4 เป็นปัญหาหรืออุปสรรคในการดำเนินงานทางด้านวัฒนธรรม

2.2 แบบสัมภาษณ์ มีทั้งหมด 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ให้สัมภาษณ์

ตอนที่ 2 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรม

ตอนที่ 3 เป็นปัญหาหรืออุปสรรคในด้านต่างๆ เกี่ยวกับการดำเนินงานทางด้านวัฒนธรรม

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้เดินทางไปสัมภาษณ์และแจกแบบสอบถามด้วยตนเอง ส่วนหนึ่งในวิทยาลัยครูที่กำหนดไว้ว่าต้องไปสัมภาษณ์ และส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์อีกส่วนหนึ่ง สำหรับวิทยาลัยครูที่ไม่ต้องไปสัมภาษณ์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล แบบสอบถามที่ตอบแล้วได้นำมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติต่าง ๆ คือ ค่าร้อยละ(Percent) ค่าเฉลี่ย (Mean) และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ส่วนแบบสัมภาษณ์นั้นได้นำมาประมวลเข้าด้วยกัน แล้วเสนอในรูปของความเรียง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การวิจัยครั้งนี้คาดว่าจะได้รับประโยชน์ดังนี้

1. เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับเป็นแนวทางในการวางแผนดำเนินงานของสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

2. เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานและจัดทำโครงการของวิทยาลัยครู ในการจัดกิจกรรมทางด้านวัฒนธรรมแก่นักศึกษา

3. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อสถาบันอุดมศึกษาอื่นๆ ในด้านการจัดกิจกรรมและการจัดการเรียนการสอน

4. เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับเป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรและจัดกระบวนการเรียนการสอนในวิทยาลัยครูให้สอดคล้องกับแผนงานทางด้านวัฒนธรรมของชาติ

5. เพื่อเป็นแนวทางให้อาจารย์ผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องได้ตระหนักถึงภาระหน้าที่ในการส่งเสริม และทำนุบำรุงวัฒนธรรมของชาติ ตาม พ.ร.บ. วิทยาลัยครู พ.ศ. 2518 มาตรา 5 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า "ให้วิทยาลัยครูเป็นสถาบันการศึกษา และการวิจัยมีวัตถุประสงค์ในการให้การศึกษาวิชาการ และผลิตครูถึงระดับปริญญาตรี ทำการวิจัย ส่งเสริม วิชาชีพและวิทยฐานะของครู อาจารย์ และเจ้าหน้าที่ผู้บริหารการศึกษา ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และให้บริการวิชาการแก่สังคม" เพิ่มขึ้น